

Simona Hamer

NEMI LIKI

ali Kako se vsi ljudje rodijo svobodni in imajo enako dostojanstvo in enake pravice. Obdarjeni so z razumom in vestjo in bi morali ravnati drug z drugim kakor bratje.

Obstajajo različne vrste slepote; slepota zaradi pomanjkanja ali zaradi preobilice luči.

Umberto Ecco

Okno.
Šipa.
Steklo.
Skozi okno vidim sobo.
Stena levo.
Stena desno.
Vidim vrata.
Zaprta.
Po tleh les.
Imitacija lesa.
Okno uokvirja zavesa.
Trdo, belo blago, z drobnimi ribicami, ki plavajo v desno.
Temno modre ribice. Svetlomodre ribice, ki plavajo v desno.
Na šipi pogumne, velikopotezne črte dežnih kapljic.
Jackson Pollock,
kapljajoče obdobje,
slika št. 5.
»Številke so nevtralne. Prisilijo ljudi da gledajo v sliko zaradi tega kar je - čista slika.«
V sobi je precej temno.
Stropna luč?
Ugasnjena.
Očitno se nihče ne spomni, da bi jo prižgal.
Stikalo je takoj pri vratih, na levi. Onečaščena belina stene okrog njega jasno kaže na preštevilne roke, ki so – klik – prižigale in – klik – ugašale to luč.

Bodi svetloba!

je rekel bog takoj po tem, ko je ustvaril nebo in zemljo in se mu je vse skupaj zdelo nekam pusto.

Bog je mrtev!

je rekel Nietzsche, takoj po tem, ko je napisal Rojstvo tragedije iz duha glasbe in se mu je vse skupaj zdelo nekam pusto. Bog je mrtev ... Mnogi se z njim strinjajo. Tudi mehik, ki ob petih zjutraj moli očenaškisivnebesihposvečenoboditvojeime, skupaj s svojimi brati po kutah, pridiknamtvojekraljestvo, nekje v nekem napol praznem samostanu, zgodisetvojavoljakakorvnebesihtakonazemlji, tudi ta menih se, medtem ko se mu ustnice premikajo same od sebe, indajnamdanesnašvsakdanjikruh, tudi on se strinja z Nietzschejem. Bog je mrtev.

Deževni mrak
in modrina televizorja.
Svetloba utripa kot hobotnica pri plavanju.
Dva fanta.

Najstnika.
Na tleh.
Dobesedno, ne metaforično.
Sedita na tleh,
pred televizijo,
na preprogi, ki nekako ne paše na ta laminatasta tla,
k tej zavesi z ribicami, ki plavajo v desno.

Vozel pri vozlu.

Preproga iz nekih drugih krajev,
nekih drugih časov.

Asimetrični perzijski ali senneh voz.

Vozlan čez dve vzdolžni osnovni niti.

Vzorec: geometričen.

Stkan natančno,

vestno.

2500 let vozljanja.

Vsak dan

ponavljanje istih gibov,

tkanje vzorcev iz nekih drugih časov.

Vsak dan.

Volna,

bombaž,

svila.

Vozel,

znan po celem svetu.

Očetje so učili sinove, sinovi svoje sinove in ti sinovi svoje in tako dalje, do žena in hčera, ki bodo za svojo pet tisoč evrov vredno preprogo – delo enega leta - dobile par fičnikov.

Vzorec

iz nekih drugih časov,

nekih drugih krajev,

zdaj v Ikei – tovarniško tkan za 140 evrov.

Na zlizani preprogi miza.

Hm ...Tihožitje na mizi (Duo za flavto)

»Resnica obstaja, izumljati je treba le laži.« je rekel George Braque.

Sinjmodra. Ko ribice pred mano.

Mizica vestno izpolnjuje svojo osnovno funkcijo;

začasno smetišče,

parkirišče,

odložišče manjših stvari, kot so kozarci, čips in noge, če ležiš na kavču in gledaš televizijo. Ampak - v sobi ni kavča, tako da na mizi ni nog, čipsa pa je ostalo samo še za vzorec.

Chio eXXtra Chips

Sour Cream & Onion

Chio, chio, chio čips!

Ena porcija (30 g) vsebuje:

164 kalorij ali 8 % priporočenega dnevnega vnosa

10,1 g maščob ali 14 % priporočenega dnevnega vnosa

0,9 g nasičenih maščob ali 4 % priporočenega dnevnega vnosa

0,7 g sladkorjev ali 1 % priporočenega dnevnega vnosa

0,2 g soli ali 7 % priporočenega dnevnega vnosa

Roka se je pravkar stegnila v vrečko.

hrsk

hrsk

hrsk

In še enkrat.

hrsk

hrsk

Vrečka je prazna.

1312 kalorij ali 64% priporočenega dnevnega vnosa je pomlatenih

hrsk

Prazna.

Prazna glava ...

Mrzlo steklo na čelu.

Pred očmi ribice

- svetlomodre,

temnomodre -

in postelja.

Levo od okna ena.

Desno od okna še ena.

Van Gogh: Spalnica. Modro. Rjavo. Rdeče. Rumena.

Postelji sta precej nerodno postlani.

Tako nerodno kot je nerodna kakšna mlada mačka, ki nerodno štrbunke v posodico z mlekom, po tem ko skuša vse okrog sebe prepričati, da je valda že dovolj stara, da lahko sama jé. In dobi osemdeset milijonov ogledov na you tubu. Viralno, stari, viralno.

▫ Si nor?

pšeničnolas fant
z mozljastim obrazom,
majico iz Berschke
in hlačami S. Oliver
zagrabi za roko
kostanjevolasega fanta
z malo manj mozoljastim obrazom
majico Zara
hlačami Pull & Bear

▫ Si nor?

- Ne bodi takšna pičkica, no! Saj bom odprl okno.
- Zavohali bojo.
- Ne bojo.
- Mati bo planila v sobo v sekundi petindvajset, ti rečem.
- Kaj nisi zaklenil?
- To je ne bo ustavilo. Garantiram.
- Daj tepih pod vrata. Pol ne bo ven smrdelo. Jaz doma tudi tako delam.

Odprto okno.

In moje srce, ki razbija.

Cigaretni dim.

In moje srce, ki razbija.

Dež.

In moje srce, ki razbija.

Veter.

In moje srce, ki razbija.

William Turner.

In moje srce, ki razbija.

- Pa prinesi še pijačo zraven.

Dva kozarca se pustita prinesiti do okna.

Rjavordeča temna tekočina.

Cuba libre?

Komunizem in kapitalizem. Brez ledu.

Rum kola po domače.

Če nista v rokah,

sta na okenski polički.

Vonj ruma in moje srce, ki razbija.

nikoli se nisem imel za alkoholika

*pijanci žlokajo, kar jim pač steče po grlu
jaz sem v alkoholu užival
v vsaki kapljici*

Edward Hopper: Nočni ptiči, 1942

Vozil sem domov.

Mrak in megla.

V glavi nek popularen komad, v ustih okus po rumu in coca coli.

Če ne bi bilo tistega ovinka ...

Nobene luči nisem videl,

nobenih angelčkov,

ničesar.

Samo tema.

Brez kapljice svetlobe.

- Ugasni luč!
- Če je pa takšna tema.
- Kaj bi rad, da naju kdo vidi?
- Sori, no ...

Svetilnik na nočni omarici – klik - ugasne.

Rdeča.

Bela.

Rdeča.

Bela.

Rdeča.

Na vrhu nočne lučke bel senčnik s črnim sidrom.

I'm Popeye the sailor man.

Kot iz kakšne risanke.

- Kadiš kot pička ... Dim moraš v pljuča potegniti, idiot. Tako, ja ...
- Uf, so močni.
- Da ne bi slučajno kašljal. Bova takoj mela tvojo staro na vratih: Ja, Jakob srček, kaj pa je?
- Nehaj, no.
- Vidiš; vdihneš, zadržiš, pogoltneš in pihneš.
- Vdihneš ... Zadržiš ... In pihneš ...
- Nisi čisto brez talenta, stari. Na koncu letošnjega morja boš že profesionalac. Pa še Veronika bo navdušena.
- Boli me kurac za Veroniko.
- Ni blo videt. Včeraj si skakal okrog nje kot kak potreben orangutan. Ampak nisi ti njena liga, veš? Prezelen si, stari.

- Daj ne bluzi ...
- Če je pa res. Ona se pali samo na starejše. Si videl, kako se je med odbojko idiotsko smejala tistemu tipu z dolgo čupo?
hihihi
- Kot retardirana kura.
hihihihih sem se smejala kot da mi je njegova pripomba neverjeno duhovita in zabavna
- Zihér bi rada, da jo položi.
- Pa daj nehaj.
Če bo treba kdaj kaj podmazat, pa veš kje me najdeš, ne?
- Res. Nastavlja se mu kot pet dek posebne.
Jaz pa: hihihi
- Ne bluzi ...
Morala bi mu povedat, da je to spolno nadlegovanje in da ga bom prijavila policiji. Sicer se za to ne gre v zapor – kar je logično, glede na to, da za posilstvo dobiš samo dve leti in pol – ampak vseeno. Ali pa šefu. Hočem govorit z vašim šefom. Ne morete se tako obnašat do mene. To bi mu morala povedat, ne pa hihihih. Če bo treba kdaj kaj podmazat, pa veš kje me najdeš, ne? Kreten ...
- To je ta »pofuki me pliz« smeh. Hihihi.
- Boš še kadil? Mene zebe ...

Zaprto okno.

Pekel so ljudje okrog nas.

Jackson Pollock spet v akciji.

In ribice na zavesi. Plavajo. Na suho.

Modrina televizije žari kot plankton v črnini oceana.

Razliva se po stenah, po omarah ...

Dve omari.

Okostnjak. Oko. Stnjak. O. Kost. Njak. Kostnjak. Kost. Kosti. Več kosti. 308 kosti. Toliko jih ima dojenček. 208 kosti. Toliko jih ima odrasel človek. 100 kosti se zaraste, ker ne vemo, kaj bi z njimi.

Veliki. Svetli.

Smreka, najbrž.

Ročaji v obliki sidra.

I'm Popeye the sailor man.

Pšeničnolasec odpre omaro.

Zelena jopa s kapuco.

Nike. *Just do it.*

Majice. Zložene.

Kratke hlače. Zložene

Anorak na obešalniku.

Spodnji del *Just do it* trenirke na obešalniku.
Kavbojke. Na obešalniku.
Nogavice. Zložene.
Spodnje hlače. Zložene.
Vse na svojem mestu.
Popredalčkano.

*Ajajajajajajaaaaaj.*¹
Dajva ugasnit luči.
Ajajajajajajaaaaaj.
Rada bi čutila tvoje telo na mojem. Če želiš, lahko.
Ajajajajajajaaaaaj.
Vzel te bom ob steni. In pol te bom še enkrat. In še in še ...
Ajajajajajajaaaaaj.
Rada bi čutila tvoje telo na mojem. Če želiš, lahko.
Ajajajajajajaaaaaj.
Tvoje telo na mojem.
Ajajajajajajaaaaaj.

Radio.
Glazen.
Zelo glazen.
Če bi položil roko na šipo, bi čutil valovanje zvoka.
Retro model.
Rdeče črn. S srebrnimi gumbi.
Rada imam svojo mamico,
Sonny.
Make. Belive
piše na njem.

rada imam očeta, sestrico in oba brata. Čeprav sta mi enkrat, ko sem bila še čisto majhna, nastavila mrtvo miš v posteljo. Rada imam svojega dedka, ker mi pusti, da mu raztegujem kožo na obrazu. Take fajn razpoke ima na čelu in okrog oči. Rada imam obe babici, čeprav ene nisem videla že dolgo. Že odkar se je vse začelo je nisem videla. Potem imam rada mačke. Najrajši imam tisto črno-belo, ki se mi včasih pusti celo pobožat. Vse bo v redu, ji govorim. Vse bo v redu. Zelo rada imam knjige. Tudi takšne, brez slikic, čeprav še ne znam tako brat, da bi jih razumela. Včasih berem na glas, celi družini. Mislím mami, pa dediju, pa sestri. Rada imam ... Kaj še imam rada? Rada pojem. In plešem. Včasih smo v nedeljo zvečer vsi gledali televizijo in ko so bile na vrsti glasbene točke, sem plesala pred televizijo, oči je zraven ploskal in vsi smo se

¹ Rita Ora: Body on me (ft. Chris Brown)

*smejali. To sem res rada počela. Ko bo vojne konec bomo spet lahko imeli televizijo.
Mami je rekla, da bomo lahko. Komaj čakam!*

Radio je na sredinski polici knjižne omare.

Zgornja je prazna.

Na spodnji par kamnov in školjk,

dve podvodni maski,

plastična pištola

peng, peng, peng

Andy Worhol pištola »Kaj ni življenje serija podob, ki se spreminjajo tako, da se ponavljajo?«

peng, peng, peng

in televizija.

Modrina žari kot polarni sij iz kakšne skandinavske pravljice.

Fanta na tleh.

Modro ožarčena.

Iz televizije kriči ...

▪▪ Marjana! Marjana! Pa kje je, ko jo rabiš. Marjana!

◻◻ Po čike si jo poslal. Se spomniš?

▪▪ Ne.

◻◻ No, jaz pa se.

▪▪ Marjana!

◻◻ Daj mir pa glej nadaljevanko. Takoj bo nazaj.

▪▪ Marjana!

◻◻ Se lahko nehaš dret. Bobniče mi bo razfukalo.

▪▪ Marjana?

Dva sta.

Eden z večjim vampom kot tadrugi.

In z brki.

Movember – mesec ozaveščanja o raku prostate in mod. Z brki proti raku!

Brki so obvezni za može v uniformah.

Dva.

Kadita.

Pijeta.

Žreta in gledata butaste nadaljevanke.

Dva sta.

Dva, ki cele dneve in noči lajata: Marjana! Marjana!

▪▪ Marjana?

◻◻ Po čike ti je šla ...

▪▪ Pa ne v Ameriko, pizda! Morala bi bit že nazaj ... Lačen sem.

◻◻ Boš klobaso? Od malice je ostala.

- Ta še za pse ni. Marjana! Takoj sem! Marjana!
- Mogoče pa jo je razčefukalo. Baje je divje zunaj.
- Misliš?
- Raketiramo jih že dva tedna.
- Tri.
- Pol pa tri. Valda se mora nekje poznat, ne?
- Pa ne ... Marjana?

Vojne kroglice

150 gramov drobtin

dve žlici humanitarne cedevite (sok v prahu)

dve žlici sladkorja (če je)

15 žlic mleka (v tekočem stanju, ne v prahu) ali vode

Vse sestavine zmešaj. Oblikuj male kroglice in jih povaljaj v sladkorju (če je) ali drobtinah (če ti jih je kaj ostalo).

Pa dober tek!

Televizija.

Vodna pištola.

Kamni in školjke.

Dekle z bisernimi uhani, Jan Vermeer, okrog 1665; uhani fejk, identiteta dekleta neznana.

Dekle z bisernimi uhani, Peter Webber, 2003, uhani pravi, dekle: Scarlett Johansson.

Ribice iz zavese lebdijo pred mojimi očmi.

Celo življenje skanjaš glavo. Gledaš tla pod nogami, travo, zemljo, pločnik, žvečilne gumije na njem, cigarete, pljunke, pasje drekce, sence. Dreves, hiš, sebe. Celo življenje gledaš svojo lastno senco. Vsi, ki jih poznaš, delajo isto. Gledajo v tla. Tako smo naučeni. Potem pa – 16. december 2010, ura je nekaj čez deseto zjutraj – vzameš vžigalico. Svetloba je tolikšna, da izžene sence. Vsaj za trenutek.

Čoln.

Nepozabno novoletno desetdnevno križarjenje po Karibih že za 3.450 EUR!

Na steni bel čoln z rjavo obrobo,

turkizno morje, zlat pesek in sonce, ki se razliva čez rdeč okvir.

50 x 80 cm

Žebelj neviden.

Pomol.

Deset dni razvajanja za dve osebi v luksuznih vilah na Maldivih zdaj že za neverjetnih 7.041 evrov!

Lesen. Okrog njega mirno morje.

Nekje na horizontu majhna jadrnica. Sonce vzhaja. Rdeč okvir.

50 x 80 cm

Žebelj neviden.

Palme.

Uživajte v razkošju in vrhunskih storitvah hotela s sedmimi zvezdicami, Burj Al Arab.

Deset dni luksuza na voljo že za 20.120 evrov!

Črne palme, vsenaokrog oranžno nebo.

Sonce zahaja. Rdeč okvir.

Žebelj neviden.

50x80 cm

Šajnaj kot diamantek.²

Šajnaj kot diamantek.

Ouo.

Ko me objemaš sem živa.

Lepa sva kot diamanta na nebu.

Šajnaj kot diamantek.

Šajnaj kot diamantek.

Ouo.

Vedela sem, da bova postala eno. Takoj sem vedela.

Lepa sva kot diamanta na nebu.

Ouo.

Kot diamanta na nebu.

▪ Kero sranje od muzike, stari.

▫ Ja. Ampak ona je pa huda.

▪ Totalno! Če je na mute.

Pšeničnolasec vstane.

Modrina televizorja se zažre v njegovo *Just do it* jopo.

tap

▪ Ej!

▫ Joj, sori.

Prevrnjen kozarec.

▪ Pizda, si neroden.

▫ Sori. Hotel sem samo zamenjat postajo.

Na tleh majhna rdeče rjava packa.

Raste.

tap

Joan Miro. Kačji pastir. Sonce. Ena rdeča packa.

▪ Daj neko cunjo ali nekaj.

² Rihanna: Diamonds

tap
tap
veter in dež
tap
sneg
tap
tap
prvič vidim sneg
kot bombaž
tap
mrzel
tap
sprijema se
zmrzuje
tap
drsi
tap
hitreje
kričijo
hitreje
a ne morejo lepo povedati
kakšni divjaki
tap
saj razumem
velik sem
prevelik
tap
velik
tap
in utrujen
tap
mi pa šele na pol poti
na Dunaj so rekli
in zdaj hodimo
jaz
tap
in spremstvo
tap
pa kakšni občasni radovedneži
tap
štiri mesece

tap
štiri mesece bomo rabili od Genove do Dunaja
tam me bodo navdušeno sprejeli
tap
prava histerija bo zavladala zaradi mene
tap
Slon na Dunaju!
Tapravi indijski slon!
tap
vsi me bodo želeli videti
kazali me bodo na paradah
stal bom na trgih
kralj bo vabil svoje goste v hlev
da me vidijo
da se me dotaknejo
tap
Ta koža kot ... kot stara razpokana zemlja bo rekel
dotikali se me bodo
večina njih
kakšen si tudi ne bo upal
tap
učili me bodo kako podariti šopek vrtnic
kako držati gorečo baklo
in kako stopicljati po taktu dunajskega valčka
tap
ubogal bom
vse bom naredil
tap
in potem bom umrl
tap
po osemnajstih mesecih razkošnja na dunajskem dvoru bom umrl
tap
iz mojih kosti bodo naredili stol
na njem bo pisalo
slon Suleiman,
Ceylon – Goa – Lisbona – Valladolid – Barcelona – Genova – Milan – Mantova –
Trento – Brenerski prelaz – Innsburck – Dunaj
tap
tap

Lužica je izginila.

Kozarec je spet na pol poln.

Always look on the bright side of life.

Fanta pred televizijo.

Tatam tatatatatam.

Modrina ekrana preplavlja bela obraza. Preplavlja bele stene. Bele rjuhe.

Snežno bele.

Kot stopen beljak torte Pavlove na Master Chefu.

*Kot oblak na vrhu gore Ararat. Svete gore Armencev, ki od druge svetovne vojne dalje
leži na turški strani meje.*

1915, 1,5 milijona

»Punčke mi pišejo, naj jih posvojim.« pravi najbolj lajkana ameriška Armenka.

Na postelji igrača.

Punčka z rumenimi lasmi.

Špageti iz volne.

Zgleda kot da tudi ona gleda televizijo.

Vsi gledajo televizijo;

fanta, punčka s špagetastimi lasmi, generala v televiziji. Tudi onadva bulita v ekran

••• Kar impresivno, ne? 21 milijončkov. Vse legalno. Čisto kot solza.

□□□ Predobro, da bi bilo res.

••• Ampak je res, prijatelj. Zelo res. Saj razumem; vzemi si čas, razmisli. Govori s partnerji, z odborom ...

□□□ Pa z odvetniki.

••• Seveda. Če boš bolj miren, izvoli. Ampak ti zagotavljam; vse je preverjeno, vse je znotraj zakonov. Stoprocentno. Bi še en kozarček?

□□□ Lahko.

••• Glej, še en teden imamo, da jim sporočimo ime podizvajalca. Ni še take panike. Govori s kom pač moraš – s standardno diskretnostjo, seveda.

□□□ Absolutno.

••• In mi potem sporoči, da si za. ... Evo, še en Glengrant. Polnoleten. Čin.

□□□ Čin.

••• Si mogoče za kakšno črtico, hm? ... Saj se ti ne mudi tako zelo, ne?

□□□ Ne. Za danes sem zaključil s pisarno.

••• Kolumbijska roba. Čisto kot solza.

□□□ Pa bom, če že ponujaš.

••• Halo? Mucica, prinesi nama prosim še eno standardno dozo.

To je moj šef.

To je ena izmed njegovih sedmih mednarodnih pisarn, s skupno 2320 redno zaposlenimi, ki si lastijo približno sedemsto fikusov in drugih lončnic.

Frida Kahlo.

»Jaz nikoli nisem slikala sanj. Slikala sem svojo resničnost.«

Korenine, 1943

*Dizajnersko pohištvo v pisarni je vredno toliko kot zasluži čistilka v dvanajstih letih in pol.
To je njegov potencialni poslovni partner. Prav tako lastnik korporacije. Prav tako milijarder.
Temu kar pravkar počneta, rečeta biznis.*

□□□ Mucica?

■ ■ ■ Kdo si bo pa zapomnil vsa ta imena, prosim te.

□□□ Hahahaha. Ti si nor.

■ ■ ■ Zgolj praktičen, prijatelj. Zgolj praktičen. Če hočeš, ti lahko predstavim svoj jagodni izbor.

□□□ Jagodni izbor? Hahaha.

Kopal sem vodnjake. To sem počel. Hotel sem pomagat. Zato sem šel tja. Voda je bila tisto, kar so najbolj potrebovali, pa sem kopal.

Ni lahko. Kopat v tisti kamniti puščavi ... Stotisočkrat prežgana zemlja. Ni lahko.

Ko sem kopal drugega, so me zgrabili.

Trinajst let in pol.

Ko bi se moral zaljubiti, se poročiti, držati v rokah svojega prvega, pa drugega, pa mogoče tretjega otroka, ko bi moral hoditi na roditeljske sestanke in se kdaj skregati z ženo, pomodrovati z očetom, se igrati z nečaki in piti čaj s prijatelji, sem bil tukaj.

Trinajst let in pol.

Brez procesa.

Brez obsodbe.

Ker sem bil ob napačnem času na napačnem mestu.

In zdaj me bodo spustili. Svoboden si, bodo rekli.

Pošiljamo te domov, bodo rekli.

Domov.

Vsak dan se boš moral javiti na policiji, pa potni list tudi ostane pri nas. Tudi to bodo rekli. Komer in mikrofonov v stanovanju ne bodo omenjali. Tudi teh trinajst let in pol ne. Tišina. To je moje življenje.

Vse samo zato, ker sem kopal vodnjake v Afganistanu.

Koš za smeti.

V njem kepa mokrega papirja.

Rjavordečega.

Vrečka čipsa

in Coca – cola.

Kumunizem nam je dal šole, zdravstvo in službe. Kapitalizem nam je vse to vzel in nam v zameno dal Coca-colo, ki je itak – iz principa - ne kupujemo.

Zraven koša superge.

Adidaske.

Primerno utrujene od brcanja žoge.

Ubi, ubi, ubi Žabara! Žabaraaaaa! Žabaraaaaa!

Malo vas je, malo vas je, pičkice!

Malo vas je, malo vas je, pičkice!

Nož, žica, Srebrenica!

Nož, žica, Srebrenica!

Nož, žica, Srebrenica!

Skupina otrok. -

En, dva, tri, štiri, pet.

Punčka v rdeči obleki se glasno smeje.

Stečejo.

Smeh.

Fantek pade. Ne joka.

Prašna tla.

Blatno rjava zbita zemlja.

Moški na kolesu.

Perilo. Negibno. Nebo sinje modro.

Ženska z otrokom pod roko.

Skupina moških. Sedijo v senci. Pijejo čaj. Eden kadi.

Ženska z majhno metlico. Pometa. Hitro. Natančno.

Nekdo nekoga na glas kliče.

Spet.

Sonce pritiska.

Daljnovid. Tri žice.

Dve dekleti s polnimi kanistri vode. Vsaka dva. Pet litrska.

UNHCR

Svetlomodne črke na belem platnu.

Ženska v črnem. Skoraj negibna pred šotorom.

Moški potiska samokolnico.

Rahel vetrič.

Od nekje zvok motorja.

Velike sive opeke na katere so privezane šotorske vrvi.

Deček se igra s kamenčki.

Glas iz šotora. Deček gre v šotor.

Vrste šotorov. Eden za drugim. Ulice. Mesto šotorov.

Čisto zadaj obrisi ograje.

Jarek. Kakšega pol metra.

Moški, s škatlo v roki, preskoči jarek. Izgine med šotori.

*Ženska umiva lonec.
Voda takoj izgine v trdi zemlji.
Glas otrok, ki pojejo neko otroško pesem.*

*Velika, velika rit.³
Imaš veliko rit.
Stresaj.
Mešaj.
Vse seksi pičke na zabavi,
pejte si po tipe,
pripeljite jih na plesišče!
Pusti, da se njegove kavbojke drgnejo ob tebe.
Rojstni dan ma.
Daj mu, kar hoče.
Ti pokažem, kako se to dela?
Velika, velika rit.
Velika, velika rit.
Stresaj.
Mešaj.*

*Ura.
Pet minut do ...
Ribice švigajo mimo mene. V jatah. V desno.
Sekunde tečejo.
Tik tak.*

Haile Gebrselassie teče.

*Tik Tak.
Še malo in pritekkel bo skozi ciljno črto svojega četrtega zmagovalnega berlinskega maratona. 2:03:59! In to je nov svetovni rekord! Haile Gebrselassie je prehitel samega sebe za 27 sekund. Etiopijec, ki je kot deseti otrok revnih kmetov vsak dan tekel deset kilometrov do šole in deset kilometrov iz šole in ki ima enega izmed bolj edinstvenih načinov teka – z rahlo pokrčeno levo roko – kot da še vedno drži zvezke – je spet premaknil meje mogočega in zmagal v bitki s časom. Neverjetno!*

*Tik tak.
Kot rešilni obroč.
Tako izgleda.
Belo. Rdeča.
Welcome aboard! To piše na uri.
Welcome aboard.
Pet minut do ...*

³ Jennifer Lopez: Booty (ft. Iggy Azalea)

Sekunde tečejo.

Tik.

Tik.

Tik.

tooooo

wohoooo

noroooo

med oblaki

letiiiiim

pod mano drevesa

vidim park

noroooooo

kakšen razgled

voda

majhen ribnik ali nekaj takšnega,

otroško igrišče

tobogan!

in tam zraven je ...

Uf, sem že mimo.

Kakšna hitrost

wuhuuuuu

naprej!

cesta

pod mano džip?

letim naprej

letiiiiim

napreeeeeeej

nad palmami na levi

fjuuuuu

že se spuščam

nekdo teče čez cesto

fjuuuuuu

nad bloki

nižje

še nižje

še malo

kabeeeeeem!

B(attlefield) R(ange) B(allistic) M(issile) is in the house!

16 mrtvih, še enkrat toliko ranjenih.

Bravo jaz!

tok - tok

▫ Šit. Skrij kozarca.

▪ Kje so pa čiki?

tok - tok

Jakob?

▫ Uf, samo tamala je.

Jakob? Spusti me v sobo.

▫ Ne teži. Ana Poscana.

Matildo rabim.

▪ Kaj bi rada?

▫ Mah. Tisto punčko. Pejdi stran, Poscanka.

Kljuka gre dol.

Kljuka gre gor.

Vrata se zaprejo in nikoli več ga ne vidiš. Mogoče je umrl na poti, mogoče pa se ima kje tako super, da je preprosto pozabil na nas. Kljuka je šla dol. Gor. In zginil je za vrati. Za vedno.

Jakob, mami bom šla povedat, da sta se zaklenila v sobo!

▫ Pa kaj.

Res ji bom šla povedat, boš videl.

▫ Daj. Kaj misliš, da me je strah?

Jakob, daj mi Matildo.

▫ Spizdi, Poscanka.

Oči! Oči!

▫ Nehaj.

Hočem Matildo.

▫ Počakaj ...

Odkleni vrata!

▫ Počakaj malo, no! ... Stari, ni šans, da jo spustiva not. Tamala je kot plesen. Nikoli se je ne bova znebila.

▪ Reči ji, da bova punčko pustila pred vrati.

▫ Takoj, ko bom malo odprl, se bo zakadila not, ti rečem.

▪ Povej ji, da naj naredi deset korakov vstran od vrat in tam počaka na Matildo. Drugače jo bova razparala. In povej, da čisto resno misliva.

▫ Kako pa bova vedela, če uboga?

▪ Hm ...Ključavnica! Saj se vidi, ne?

▫ Ok. Zmenjeno. Čakaj - a jaz odklenem, pa daš ti Matildo pred vrata?

▪ Najboljše.

▫ Ana Poscana, poslušaj.

Nehi me tako klicat ...

▫ Hočeš Matildo ali ne?

Ti v zelenem puloverju. Ti greš z mano, da mi počistiš stanovanje.

To je rekel.

Osemkrat.

*Osem večerov zapored. Ti, v zelenem puloverju.
Prvič sem omedlela. Ko so me pripeljali nazaj, me ni mama nič vprašala. Nikoli nisva govorili o teh nočeh. Niti o tisti, ko sem gledala v njene oči – kot da bodo skočile iz jamic – medtem ko so se po čebuli in žganju smrdeči vojaki izmenjevali na njej in na meni.*

Ti, v zelenem puloverju ...

Čez slabo leto sem dobila prvo menstruacijo.

Kljuka dol,

kljuka gor.

Vrata se odprejo,

valujoča modrina televizorja se razlije na hodnik.

Pablo Picasso : Ženska s prekrižanimi rokami

Modro obdobje

in strmljenje v večni nič.

Kljuka dol,

kljuka gor.

Ključ se obrne.

▫ Pa da ne bi slučajno še kaj težila. Si me slišala, Ana Poscana?

Ne kliči me tako!

Ribice.

Plavajo mimo mene.

Čutim hladne plavuti.

Svetlomodre,

temnomodre ...

Welcome aboard! piše.

Ura je ... Pet do ...

Modrina televizije pulzira kot luč vozila na nujni vožnji.

Ne moreš, da ne bi gledal.

V ekranu še en ekran ...

••• Mucica! Pokaži mojemu prijatelju, kako se znaš odmigat po nov viski. Tako ja ... Pridna punca. Kje sem ostal?

□□□ Pri politiki.

••• Točno. Vse je zmenjeno. Že zdavnaj. Oni so porušili, mi bomo gradili. Enkratna priložnost. Propagandna mašinerija je v nizkem štartu; veliki rešitelji, prinašalci demokracije in napredka, boriti se je treba za mir pa te fore. Povem ti - nemogoče je zajebat. To je posel stoletja.

□□□ Kaj pa konkurenca?

••• Kakšna konkurenca? Ni konkurence. Če pa je, si pa naj najde svojo vlado.

□□□ Če kdo sikne ...

••• Pa tudi če bi – kdo bo pa verjel? Bi še eno črtico?

□□□ Lahko.

••• Muci! Še eno rundo. A ni dobra?

□□□ Uf! Vse so dobre.

••• Ampak tale je moja najljubša. Ta mesec.

□□□ Hahaha. Ti si nor.

••• Ej, mačke. Dajmo bolj živo migat. To je žur, ne pa sedmina!

S puncami se zvijamo, kot v kakšnem MTV videu.

Tadruji mi pomigne.

Grem do njega.

Gledam ga, direkt v oči.

Sluzaste.

Umazane.

Slačim ga:

Srajca Hugo Boss, 425 evrov.

Pas Ralph Lauren – aligator, 1750 evrov

hlače Gucci, 880 evrov

gate Hermes, 420 evrov

kurac? Ni vreden počenega groša.

□□□ To mačka, to mi delaj!

Vsakič, ko to slišim, me prime, da bi razčesnila ta smrdljiv gobec, ga razčefukala na prafaktorje, izpulila ta gnusen jezik, ga zmlela in dala dobermanom. Da bi s to svinjsko glavo tako dolgo butala v zid, da bi možgani postali čežana, ki bi jo jedle podgane, da bi ...

Trupla.

Moških, žensk, otrok, starcev.

Razkosana, razcefrana.

Vse sem videl.

Eksplozije,

bombardiranja,

streljanja,

vse.

Videl sem stavbe, ki so se rušile,

zgodovino, ki se je sesovala.

Ljudi, ki so brezglavo bežali

in ostali brez glave.

Držal sem jih v rokah.

Krike, klice na pomoč, tihe molitve.

Vse sem slišal.

Tišino, ki paralizira

in petje – v kakšni luknji, ko čakaš, da mine – kot sestradani psi grizemo tiste melodije

še smo tukaj
še smo.
Vse to slišim.
Vse vidim.
Kri. Na soncu, skoraj posušena. Hektoltri krvi. In tisti določujoči vonj ... Strah. Panika.
Smrt.
Vsakdanjosti.
Vi ste že zdavnaj zamenjali program. Na kakšno novo vojno ali pa hollywoodski film.
Za vas ni razlike.

*Moja anakonda ne bo,⁴
moja anakonda ne bo
skočila nate, če nimaš rite.
Pofukala sem ga v avtu,
rekel je, da sem real, da mu je noro dober moj sex appeal,
da mu niso všeč koščene,
da ma raje kaj kar lahko v roke dene
Moja anakonda ne bo,
moja anakonda ne bo
skočila nate, če nimaš rite.*

Roža.
Ena samo roža je v sobi.
Čisto v kotu.
Čisto sama.
Majhen fikus?
Bolj klavrno izgleda.
Na njem dva ogromna metulja.
Daljevi mlini na metulje.
Okras. Dekoracija. S ščipalko ga priščipneš na rožo ali na zaveso.
Na ribice.
Ribice. Povsod so. Odpirajo usta. Hlastajo za hrano. Po celi sobi.
Fanta jih sploh ne opazita.
Pšeničnolasec premika prste v ritmu glasbe.
Rjavolasec premika ustnice.
Modrina televizije se zažira v njuna obraza.

*Povej mi. Povej, če si upaš. Povej, da tako pač je. Da se ne da nič naredit. No, povej.
Povej mi, da je imel Darwin prav in da – jebat ga - preživijo samo najsposobnejši. Da
tako pač je. Da so vedno eni spodaj, drugi zgoraj. Eni revni, drugi bogati. Eni lačni,*

⁴ Nicki Minaj: Anaconda

drugi siti. No, povej. Tako pač je. To, povej. 21.000 do smrti izstradanih. Vsak dan. Kruta realnost, pač. To mi reči. Ni tvoja krivda. Nisi ti odgovoren. To mi povej, če si upaš. Povej mi, da nisi ti kriv. Da ti je žal, ampak da ne moreš pomagat. Da ne moreš nič naredit. Da ni na tebi. Ni. No, povej. Poglej me v oči in mi povej, da se ti zdi sprejemljivo. Normalno. Logično, da sem jaz naslednji v vrsti otrok, ki vsakih 10 sekund umrejo zaradi lakote. Poglej me v oči in mi povej, da mi ne moreš pomagat. Res ne moreš.

Barvice.

Na mizi ob steni ob postelji barvice;

modra,

rumena,

rdeča,

zelena,

rjava.

Vse je jasno. Če si napačne barve, si najebal. Z rjavo ali črno pač ne moreš risat princesk.

Par belih listov.

Na enem sonce in oblaki.

Nekdo je narisal sonce in oblake.

Okorno.

Otroško.

Cy Twombly: Štirje letni časi: pomlad, poletje, jesen in zima

Mogoče ima sonce celo oči in usta in se smeje.

Tako kot ribice.

Ribice gledajo in mežikajo in se smejejo ...

Pod mizo kup škatel.

Družabne igre.

Človek ne jezi se.

Risk.

Mikado.

Streljaš. Dokler ti ne zmanjka streliva. Potem dobiš novega in spet streljaš. Potem umreš. Potem spet streljaš in ko ti zmanjka streliva, dobiš novega. Potem umreš. Streljaš. Umreš. Streljaš. Umreš. Potem se vojna konča. In potem se nekje drugje začne neka druga vojna. In spet se strelja in umira.

Monopoli.

Papirnati denar kuka iz škatle.

Še zgubil se bo ...

Naseljenci otoka Catan.

Ne bom več tiho! Ne bom. Me slišite? Kričal bom. Prisežem.

Cluedo.

Res bom kričal. Na ves glas bom kričal.

Štiri v vrsto.

Slišite?

Družabne igre,
raztegnjene kot Giacometijevi kipi.
Obtožujoči človek,
nastal med polnočjo in deveto uro zjutraj,
prodan za 141 milijonov dolarjev.

Mi mislimo, da nas je preveč.

Da je Zemlja prenaseljena.

Da ne bo dovolj za vse.

To nas učijo.

Ampak, v resnici -

objektivno,

statistično,

znanstveno -

gledano to ni ni res. Niti malo.

Ker če bi – objektivno, statistično, znanstveno - postavili vse ljudi tega sveta

čisto vse

drugega ob drugem, z ramo ob rami,

bi nas bilo za en Los Angeles. 1300 kvadratnih kilometrov. Ena mala pikica. Vsi mi – skupaj – mala pikica. Nas pa hočejo prepričati, da je na tiste ki stojijo zraven mene, v tej formaciji velikosti mesta sanj, da je na te ljudi treba začeti gledati sumničavo. Izpod obrvi. Hočejo, da se začnemo bati, da nam bo ta, ki se s svojo ramo dotika moje, da nam bo ta človek vzel nekaj, kar pripada nam. Hočejo, da se bojimo drug drugega; drugačne barve kože, drugačne vere. Hočejo, da začnem verjeti, da bom zaradi njega jaz ostal brez.

Že brbota, že vre, že se govori o naših in njihovih. Dobro smo se naučili. Zelo dobro. Že se vzklika in vzdiguje roke, že se dlani stiska v pest ...

En, dva, tri, štiri, pet, šest, sedem.

Sedem družabnih iger,

Sedem je pravljico število.

Magično.

En, dva, tri, štiri, pet, šest, 7 ribic me Gleda. Odpirajo usta. Govorijo? Grozijo? Ne, ne, ne, ne, ne ... Ribice so na zavesi.

Na zavesi za oknom.

Za steklom.

Tu je samo dež.

Glasno tolče ob šipo.

Jackson Pollock v elementu.

Pet do ... Ura je pet do ...

Živim za aplavz, aplavz, aplavz⁵

živim za aplavz-plavz

živim za aplavz-plavz

živim za tvoje vzklike in vzpodbude

aplavz, aplavz, aplavz

Rešilni obroč kaže pet do ...

Televizija osvetljuje obraza,

radio tekmuje z nasnetim smehom.

Nad mano oblaki in strele.

Črno – belo.

Kdo je že enkrat nekaj rekel o svetlobi?

▪▪ Marjana! Marjana! Pa kje je ta prasica!

▫▫ Pa saj bo prišla. Poglej ti rajši te pičke po TVju. Glej tisto zadaj. Tablontno. Ziher ma umetne joške.

▪▪ Pizda, je dobra.

▫▫ Je, ne?

▪▪ Umetni joški, ziher.

▫▫ Sem ti rekel. Tako je napumpana, da se ziher razpoči, če jo preveč stiskaš.

▪▪ Marjana! Pa kje si bla, prasica nemarna? Veš kako dolgo te že kličem? Kaj je?! Prekleta kurba smrdljiva! Še ti ni dovolj? Bi rada še?! Vstani! Vstani sem rekel!

▫▫ Rekel ti je, da vstani, podgana. Si slišala?

In medtem ko me boksata in brcata, medtem ko me vržeta na mizo, da se viski razlije po tleh, medtem ko mi eden s svojo oškornjano nogo stoji na prstih in me drugi naskakuje kot da sem vreča krompirja, medtem ko me zgrabi za lase in buta mojo glavo ob mizo, medtem ko ugaša cigareto na mojem hrbtu, medtem razmišljam o ...

▪ Pizda!

▫ Električne je zmanjkalo.

▪ Fak! Od bliskanja. Ziher je v kak daljnovod treščilo. ... AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!

▫ Kaj je? Kaj?!

▪ Poglej! Zunaj. Pri oknu! Faaaaaaak! Na pomoč!! Na pomoooooooooč!!!

▫ Oči. Iz teme gledajo oči.

Žareče črne.

Še trenutek in jih ni več.

Kaj je? Kaj je? reče moj oče ko plane v sobo.

Pokaževa na okno.

⁵ Lady Gaga: Applause

Zunaj tema. In nekje v njej fant, ki teče.
Kaj je? spet vpraša moj oče.
In takrat se ponovno zabliska.
Svetloba prestreli okno.
U, pizda! reče moj oče.
U, pizda! ponovi še enkrat, tokrat malo bolj naglas. V dnevno! Takoj! Sta me slišala?!
Ne premakneva se.
Blisk.
Diapozitiv.
Slika.
Svinje gnile! Tu so! Tu so! - kriči moj oče in steče iz sobe.
V sliki za okenskim okvirjem,
za zavesami z ribicami,
črne postave.
Premikajo se.
Počasi.
Kot da razpadajo z vsakim korakom.
Moški.
Ženske.
Otroci visijo iz naročji.
V dnevno! Takoj! naju nahruli moj oče, z lovsko puško v roki.
Alo! V dnevno sem rekel!
Nejc me povleče za majico.
Luč na hodniku.
Elektrika je nazaj! reče Nejc.
Slišim radio.
Televizijo.
Nasneti smeh.
Pizde smrdljive! Mi vas nočemo! Drhal smrdljiva necivilizirana! kriči moj oče medtem ko se z
lovsko puško nasloni na okensko polico.
Nazaj! Slišiš? Nazaj!! Fental te bom, jebemu mater, da te bom svinja umazana!
Kot v filmu reče Nejc in zapre vrata.

23. november 2015: Po prvi javni prezentaciji tega teksta se vrnem v svoje ogrevano stanovanje. Zunaj je namreč minus. Naredim si čaj, hrustam črno čokolado z višnjami in čilijem in se potopim v morja interneta. Med novicami, ki jih berem na svojem laptopu znamke ASUS, ki me je dve leti nazaj stal 750 evrov, zasledim članek z naslovom: Migranti so si v znak protesta zašili usta: "*Ali nas rešite ali pa ustrelite.*"